

Для того щоб Україна через пару років мала такі результати, ми маємо по досвіду європейських країн:

- прийняти закон про франчайзинг;
- розглянути франчайзинг на державному рівні як пріоритетний напрям;
- переглянути податкові норми для учасників франчайзингового процесу;
- сприяти та підтримувати громадські та державні асоціації, які займаються розвитком франчайзингу.

Лише виконавши всі вищезгадані умови, маємо всі шанси для того, щоб через кілька років говорити про стан франчайзингу в Україні на рівні Європи.

Список літератури

1. Франчайзинг. Интегрированные формы интеграции бизнеса. — М. ЮНИТИ — ДАНА, 2003. — 142 с.
2. Альманах франчайзинга: Сб. акт. Мат-алов по вопросам франчайзинга: практика, методы, презентации. — Алматы, 2009. — с. 244
3. Мировая и отечественная практика франчайзинга за посиланням www.uspeh4u.com
4. Сайт ЕФФ за посиланням www.eff-franchise.com

УДК 336.712

О. М. Колодізєв,

д-р екон. наук, доцент, завідувач кафедри банківської справи,

С. М. Киркач,

аспірантка кафедри банківської справи,

Харківський національний економічний університет

ФІНАНСОВЕ ПЛАНУВАННЯ ЯК КЛЮЧОВИЙ ЕЛЕМЕНТ УПРАВЛІННЯ БАНКОМ ТА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЙОГО КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ

Стійкий, динамічний розвиток і надійність банку багато в чому залежить від адекватного механізму управління, за допомогою якого можна визначити і оцінити ситуацію, виявити сильні та слабкі сторони, оперативно прийняти необхідне і виважене управлінське рішення. При цьому вітчизняні банки, відчуваючи

негативні наслідки світових і внутрішніх економічних процесів в умовах зниження обсягів ресурсів і доходів та зростання витрат, потребують відповідного підвищення рівня ефективності системи управління та її основного елемента — фінансового планування [2].

Дослідженню теорії та практики з питань фінансового планування присвячені праці вітчизняних та зарубіжних учених-економістів, а саме: Г. Азаренкова, О. Васюренко, І. Гіленко, О. Грицак, У. Грудзевич, О. Демух, В. Дубницький, О. Кириченко, А. Кононенко, С. Лаптев, Г. Омельченко, Л. Омелянович, О. Папаїка, Н. Погореленко, І. Попова, І. Сало, О. Сидоренко, Є. Юрін, А. Ятченко, М. Альберт, М.Х. Мескон, Ф. Хедуорі та ін.

В літературі наводяться неоднозначні тлумачення щодо визначення сутності поняття фінансове планування. Наприклад, С. Лаптев вважає, що фінансове планування — це процес, який забезпечує перетворення цілей, завдань банку і заходів щодо їхнього виконання у конкретні абсолютні та відносні показники і нормативи, відповідно до яких необхідно здійснювати управління банком у плановому періоді [3, с. 102]. Науковці О. Демух, Г. Старостенко зазначають, що фінансове планування — це процес визначення обсягів фінансових ресурсів за джерелами їх цільового використання та маркетинговими показниками діяльності банку в плановому періоді [1, с. 19]. Група авторів: О. Васюренко, Г. Азаренкова, Н. Погореленко, В. Дубницький, О. Сидоренко, Л. Сердюк, Г. Омельченко, навіть в одній роботі наводять декілька визначень цього поняття, кожне з яких має право на існування і доповнює одне одного: 1) «основа функціональної системи управління банком та найбільш відповідальна складова фінансового менеджменту..., що є по суті процесом розробки системи фінансових планів і планових (нормативних) показників для забезпечення розвитку банку необхідними фінансовими ресурсами і підвищення ефективності його фінансової діяльності в майбутньому періоді. Фінансове планування переводить процес управління банківською установою на якісно новий рівень, інтегруючи, координуючи та спрямовуючи діяльність різних служб і підрозділів банку на досягнення його цілей»; 2) «є складовою загального процесу планування, яке охоплює: стратегічне планування розвитку банку в частині визначення концепції його розвитку та формування стратегічних цілей банку, тактичне планування в частині складання бізнес-планів, оперативне планування в частині визначення заходів і встановлення конкретних завдань у бюджетах банку, спрямованих на досягнення стратегічних і тактичних цілей» [4, с. 196—194].

Таким чином, попри деякі розбіжності в трактуванні поняття різними науковцями суттєвих відмінностей та діаметрально протилежних дефініцій немає. Отже, відповідно з узагальненою думкою науковців фінансове планування банку — це процес формування цілей та завдань у сфері фінансової діяльності банку та перетворення їх у конкретні дії з метою підвищення рівня ефективності його функціонування в перспективі.

У процесі фінансового планування повинні визначатися тенденції формування і використання банківських ресурсів та встановлюватись принципові положення формування фінансових відносин з контрагентами. Від того, наскільки точно будуть визначені планові показники та завдання управління фінансами, багато в чому залежатиме кінцева результативність функціонування банку [2].

Фінансове планування є ключовим елементом управління банком, результати якого мають чітку кількісну оцінку. Саме фінансове планування є ключовою функцією управління в процесі прийняття рішень керівництва банку з метою підвищення його конкурентоспроможності і підвищення ефективності його діяльності. Головний обов'язок фінансового планування полягає у визначенні альтернативних напрямків та траєкторій розвитку банку, постановці цілей, розподілі ресурсів і всього того, що дає банку конкурентні переваги [5].

Забезпечення ефективного фінансового планування діяльності банку — це сфера відповідальності і безпосередньої діяльності вищого керівництва банку. Як свідчить практика, ефект від впровадження системи банківського планування буде тільки тоді, коли вище керівництво банку розглядатиме його у якості необхідного базового елементу своєї політики.

Таким чином, фінансове планування як ключовий елемент загальної системи менеджменту банку дозволяє повноцінно реалізувати визначені цілі та завдання на усіх етапах процесу фінансового забезпечення управлінських рішень. Фінансове планування як базова компонента лежить в основі формування комплексної фінансово-економічної політики банку. Реалізація такого бачення в структурі конкурентних відносин фінансового ринку дозволяє максимізувати частку банку на відповідному сегменті ринку й у якості стратегічних орієнтирів завоювати лідируючі позиції.

Список літератури

1. Демух О. В. Фінансове планування в комерційному банку / О. В. Демух, Г. Г. Старостенко // Молодь: освіта, наука, духовність: тези доповідей ч. 1. — К.: Університет «Україна», 2009. — 473 с.

2. *Кравченко О. В.* Фінансове планування в банках / О. В. Кравченко // Вісник Хмельницького національного університету. — 2008. — № 6. — Т. 3 (124). — С. 56—59.

3. Лаптев С.М. Фінансове планування у банку / С.М. Лаптев // Фінанси України. — 2001. — № 8. — С. 102—108.

4. Фінансове планування та прогнозування діяльності банків: монографія / [О. В. Васюренко, Г. М. Азаренкова, Н. П. Погореленко, В. Ю. Дубницький, О. М. Сидоренко, Л. В. Сердюк, Г. В. Омельченко]; за заг. ред. акад. АЕН України, д-ра екон. наук, проф. О. В. Васюренка. — К.: УБС НБУ, 2009. — 323 с.

5. http://viem.edu.ua/konf_V4_1/art.php?id=0155

УДК: 338.124

І. Ф. Комарницький,

д-р екон. наук, професор, завідувач кафедри загальноекономічних дисциплін,

А. Д. Ворошан,

канд. екон. наук, старший викладач кафедри загальноекономічних дисциплін,

Буковинська державна фінансова академія

ІНСТИТУЦІЙНІ ІНСТРУМЕНТИ АКТИВІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Часи змінилися, а марксистське розуміння природи капіталу не втратило своєї актуальності. Нині капітал у глобальних масштабах набув апогею своєї імперіалістичної сутності. Майже всі країни впровадили «сприятливе», відповідно до неоліберальної доктрини, середовище, а тому питання національного інноваційного «прориву», на жаль, відходить до компетенцій, амбіційних устремлінь та геостратегічних планів глобальних інститутів (ТНК, ТНБ, різноманітних клубів, міжнародних організацій тощо).

Наразі, великі інвестиційні ресурси, легко минаючи кордони держав, поступово втрачають національний характер і «покірливість» влади і населення перед цією силою, звісно, яка має тому багатоманітні пояснення (злиття інтересів влади з великим бізнесом, «борговий тягар» зовнішніх запозичень урядів, кулуарні домовленості національної політичної еліти тощо), змушує замислитись над невітшними сценаріями розгортання світогосподарської системи загалом. Не потребує додаткових аргументів положення про те, що